

Դանիելի Գիրքը - Հիսունչորսերորդ համար

Վերջին օրերի բացահայտումը. Դանիելի հասկացողությունն որոնելու ձգտումը

Jeff Pippenger

2024-01-18

Վերջերս հրապարակված մի հոդված ավարտեցինք «Մարգարեներ և թագավորներ» գրքից մի հատվածով, որտեղ Քույր Ուայթը նշում էր, որ Դանիելը ձգտում էր «ըմբռնել այն կապը, որ յոթանասուն տարվա գերությունը, ինչպես Երեմիայի միջոցով էր մարգարեացվել, պահպանում էր երկու հազար երեք հարյուր տարիների հետ, որոնց մասին տեսիլքում նա լսեց, որ երկնային այցելուն հայտարարում էր՝ պետք է անցնեն մինչև Աստծո սրբարանի մաքրագործումը»:

«Մեկ այլ տեսիլքի միջոցով ապագայի իրադարձությունների վրա ավելի մեծ լույս սփռվեց, և այս տեսիլքի ավարտին էր, որ Դանիելը լսեց «մի սուրբ խոսում էր, և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը»:

Դանիել 8:13: Տրված պատասխանը՝ «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր երեկո և առավոտ. ապա սրբարանը պիտի մաքրվի» (համար 14), նրան լցրեց տարակուսանքով: Նա ջանասիրաբար որոնում էր տեսիլքի իմաստը: Նա չէր կարող հասկանալ այն կապը, որ Երեմիայի միջոցով մարգարեացված յոթանասուն տարվա գերության և այն երկու հազար երեք հարյուր տարիների միջև էր, որոնք, ինչպես նա լսեց տեսիլքում, երկնային այցելուն հայտարարեց, թե պետք է անցնեն մինչև Աստծո սրբարանի մաքրվելը: Գաբրիել հրեշտակը նրան տվեց մասնակի բացատրություն, սակայն երբ մարգարեն լսեց «Տեսիլքը ... շատ օրերի համար պիտի լինի» խոսքերը, նա ուշաթափ եղավ: «Ես՝ Դանիելս, ուշաթափ եղա, — իր ապրածի մասին արձանագրում է նա, — և մի քանի օր հիվանդ էի. ապա վեր կացա և կատարում էի թագավորի գործը. և ես ապշած էի տեսիլքից, բայց ոչ ոք այն չէր հասկանում»:

Համարներ 26, 27»:

Մարգարեներ և թագավորներ, 553, 554:

Միլլերի հետևորդները երբեք չհասան իրենց հռչակած հիմնարար պատգամի լիակատար ըմբռնմանը: Երբ եկավ այն ժամանակը, երբ Հուդայի ցեղի Առյուծը կամեցավ «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ ավելի շատ տեղեկություն տալ, նրանք անցան Լատդիկիայի փորձառության մեջ, և յոթ տարի անց ամբողջապես մերժեցին «յոթ ժամանակների» լույսը: Նրանք երբեք չտեսան յոթանասուն տարիների և երկու հազար երեք հարյուր տարիների ամբողջական փոխհարաբերությունը, որը Դանիելը ջանասիրաբար ձգտել էր հասկանալ: Դանիելը ներկայացնում է վերջին օրերի Աստծո ժողովրդին:

Երկրի՝ իր շաբաթները վայելելը ուխտի այն մասն էր, որ տրվել էր հին Իսրայելին և ներառում էր երկրի՝ յուրաքանչյուր յոթերորդ տարում հանգստանալու լույսը: Այդ ուխտը ներառում էր յոթ տարվա պարբերաշրջանը, որը կրկնվում էր յոթ անգամ: Այն ներառում էր նաև ունեցվածքի և ծառաների արձակումը և վերականգնումը յոթ տարվա

յոթ շրջափուլերի (քառասունինը տարի) ավարտական եզրափակչին՝ հորեյյան կոչվող տոնակատարության ընթացքում: Հրեաները անհնազանդ գտնվեցին այդ ուխտի սկզբունքներին, և 2 Մնացորդաց գիրքը ցույց է տալիս, որ գերության յոթանասուն տարիները, որոնց մասին խոսել էր Երեմիա մարգարեն, ներկայացնում էին նախորդ չորս հարյուր իննսուն տարվա ապստամբությունը: Չորս հարյուր իննսուն տարվա ընթացքում, եթե հին Իսրայելը հնազանդվեր ուխտի ներսում տրված հրահանգներին, ինչպես շարադրված է Ղևտացոց քսանհինգերորդ գլխում, ապա ընդհանուր առմամբ կլիներ այդպիսի յոթանասուն տարի, որոնց ընթացքում երկիրը կհանգստանար: Աստվածաշնչյան տարին երեք հարյուր վաթսուն օր է, և երեք հարյուր վաթսուն օրը բազմապատկած յոթով («յոթ անգամ») հավասար է երկու հազար հինգ հարյուր քսան օրվա:

Յոթանասուն տարիները բացարձակապես կապված են երկրի հանգստանալու հետ, ինչը բացարձակապես կապված է «յոթ ժամանակների» հետ: Դանիելը ձգտում էր «հասկանալ հարաբերությունը» յոթանասուն տարվա գերության» և «երկու հազար երեք հարյուր տարիների» միջև՝ «Աստծու սրբաբանի մաքրագործումից առաջ»: Հետևաբար նա ձգտում էր հասկանալ «chazon» տեսիլքի և «mareh» տեսիլքի հարաբերությունը: Անհնար է հասկանալ այդ հարաբերությունը՝ առանց ընդունելու Ղևտականք քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխներում երկրի հանգստանալը՝ Երեմիայի կողմից խոսված յոթանասուն տարվա գերության հետ միասին: Եթե չեք հավատում, որ «յոթ ժամանակները» ներկայացնում են երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեական ժամանակաշրջան, դուք ձեզ դուրս եք դնում նրանց թվից, ովքեր ներկայացված են Դանիելով վերջին օրերում: Միլլերականները հավատում էին, որ «յոթ ժամանակները» ժամանակային մարգարեություն էին, սակայն Ադվենտիզմն այլևս այդպես չի հավատում:

Դանիելը, ինչպես բոլոր մարգարեները, ներկայացնում է Աստծո ժողովրդին աշխարհի վախճանին, և Քույր Ուայթի մեկնաբանությունները՝ յոթանասուն տարիների («յոթ ժամանակների») և երկու հազար երեք հարյուր տարիների միջև եղած հարաբերությունը հասկանալու նրա փափագի վերաբերյալ, ներկայացնում են այն փափագը, որ վերջին օրերի Աստծո ժողովուրդը պետք է ունենա: Ինչպես նշվել է նախորդ հոդվածներում, 1843 և 1850 թվականների քարտեզների վրա ներկայացված որևէ ճշմարտություն չկա, որ ուղղակիորեն չհաստատվի (բազմիցս) Քույր Ուայթի գրվածքներում:

Միլլերի գոհարները վերջին օրերի Կեսգիշերային աղաղակում տասնապատիկ ավելի պայծառ պիտի շողան, և դրանով իսկ այդ գոհարները ներկայացնում են ադվենտականության կույսերի համար վերջին փորձությունը: Այդ գոհարներն այն հիմնարար ճշմարտություններն են, որոնք ներկայացված են Ամբակումի տախտակների վրա, ինչպես նաև այն գոհարները՝ դրված զարդատուփի մեջ, որը Միլլերի սենյակի մեջտեղում դրված էր սեղանի վրա: Հիմնարար փորձությունը վերջին փորձությունն է, սակայն այդպես է նաև Մարգարեության Հոգու հեղինակությունը: Մերժել այն հիմնարար ճշմարտությունները, որոնք Միլլերի երագում

նախապատկերվել էին որպես գոհարներ, նշանակում է միաժամանակ մերժել նաև Մարգարեության Հոգին:

«Սատանայի ամենավերջին խաբեությունը լինելու է Աստծո Հոգու վկայությունը անուժ դարձնելը: «Որտեղ հայտնություն չկա, ժողովուրդը կորչում է» (Առակաց 29:18): Սատանան հմտորեն կգործի՝ տարբեր կերպերով և տարբեր միջոցներով, որպեսզի խաբիլի Աստծո մնացորդյալ ժողովրդի վստահությունը ճշմարիտ վկայության հանդեպ: Նա մոլորեցնելու համար կմտցնի կեղծ տեսիլքներ և կխառնի սուտը ճշմարտության հետ, և այդպիսով մարդկանց այն աստիճան զգվեցնի, որ նրանք այն ամենը, ինչ կրում է տեսիլքների անունը, կհամարեն մոլեռանդության մի տեսակ: Բայց ազնիվ հոգիները, կեղծն ու ճշմարիտը միմյանց հակադրելով, կարող կլինեն զանազանել դրանք»: Selected Messages, հատոր 2, 78.

Այժմ մենք անդրադառնում ենք գիտության այն աճին, որ տեղի ունեցավ միլլերականների պատմության մեջ՝ 1798 թվականից մինչև 1844 թվականը, սակայն նշում ենք, որ թեև միլլերականները ճիշտ էին իրենց մարգարեական կիրառություններում, nevertheless they were limited by the history where they were raised up. Այժմ մենք գտնվում ենք վերջին օրերում և աղվենտիզմի վերջնական սերնդում (չորրորդում): Ժամանակի այս շրջանում աղվենտիզմն այնքան է ներմուծվել ավանդույթներով և սովորույթներով (կեղծ զարդերով), որ այլևս չգիտի, թե որոնք էին հիմնարար ճշմարտությունները: Այդ ճշմարտությունները չիմանալը խանգարում է աղվենտիզմին հասկանալ այդ ճշմարտությունների նշանակությունը և անիմաստ է դարձնում այդ ճշմարտությունները պաշտպանելու և պահպանելու կրկնվող պատվերները:

Մինչ մենք առավել առաջ ընթանանք Ուլայի գետի տեսիլքի վերաբերյալ Գաբրիելի մեկնության մեջ, կանդրադառնանք մի քանի առնչվող հարցերի, որոնք կապված են հիմնարար ճշմարտությունների և Մարգարեության Հոգու հեղինակության հետ: Ժամանակակից աստվածաբանները պնդում են, որ հետևյալ հատվածը ցույց է տալիս, թե Աստվածաշնչում ամենաերկար ժամանակային մարգարեությունը երկու հազար երեք հարյուր տարիներն են:

Քրիստոսի առաջին գալստյան ժամանակ «արքայության ավետարանը» քարոզած աշակերտների փորձառությունն իր համապատասխանությունն ուներ նրանց փորձառության մեջ, ովքեր հռչակում էին Նրա երկրորդ գալստյան պատգամը: Ինչպես աշակերտները դուրս եկան՝ քարոզելով. «Ժամանակը կատարվեց, և Աստծո արքայությունը մոտեցել է», այնպես էլ Միլլերը և նրա գործակիցները հռչակում էին, որ Աստվածաշնչում ներկայացված ամենաերկար և վերջին մարգարեական ժամանակահատվածը մոտ էր իր ավարտին, որ դատաստանը մոտ էր, և որ հավիտենական արքայությունը պետք է հաստատուէր: Ժամանակի վերաբերյալ աշակերտների քարոզությունը հիմնված էր Դանիել 9-ի յոթանասուն շաբաթների վրա: Միլլերի և նրա գործակիցների տված պատգամը հռչակում էր Դանիել 8.14-ի 2300 օրերի ավարտը, որոնց մի մասը կազմում են յոթանասուն շաբաթները: Յուրաքանչյուրի քարոզությունը հիմնված էր նույն մեծ մարգարեական ժամանակահատվածի տարբեր մասի կատարման վրա:

«Ինչպես առաջին աշակերտները, Ուիլյամ Միլլերն ու նրա գործընկերները նույնպես իրենք լիովին չէին ըմբռնում այն պատգամի նշանակությունը, որ կրում էին: Եկեղեցում վաղուց հաստատված սխալները նրանց խանգարեցին մարգարեության մեջ եղած մի կարևոր կետի ճիշտ մեկնաբանության հասնելուն: Ուստի, թեև նրանք հռչակում էին այն պատգամը, որ Աստված նրանց էր վստահել աշխարհին տալու համար, այնուամենայնիվ նրա իմաստի սխալ ըմբռնման պատճառով նրանք հիասթափություն կրեցին»: The Great Controversy, 351.

Այս հատվածում ասվում է, որ «Միլլերն ու նրա գործակիցները հռչակում էին, որ Աստվածաշնչում ներկայացված ամենաերկար և վերջին մարգարեական ժամանակահատվածը մոտենում էր իր ավարտին», և աստվածաբանները պնդում են, թե ամենաերկար և վերջին մարգարեական ժամանակահատվածը երկու հազար երեք հարյուր տարիներն են: Նրանք առավել ևս պնդում են, թե հենց սա է Քույր Ուայթը նույնացնում այդ հատվածում, որովհետև, նրանց պնդմամբ, նա անմիջականորեն անդրադառնում է երկու հազար երեք հարյուր տարիների ժամանակահատվածին: Նրանք կույր են յոթանասուն տարիների և երկու հազար երեք հարյուր տարիների ժամանակահատվածի միջև եղած որևէ առնչության հանդեպ: Նրանք կույր են այն լույսի հանդեպ, որը Դանիելը ձգտում էր հասկանալ:

Էլեն Ուայթը միլլերական էր, և նա գիտեր այն պատգամները, որոնք դրված էին 1843 թվականի ռահվիրայական քարտեզի վրա, ինչպես նաև 1850 թվականի ռահվիրայական քարտեզի վրա, որը հրատարակվել էր Ֆ. Դ. Նիկոլսի կողմից: 1850 թվականի քարտեզը, որը կազմվել էր Նիկոլսի կողմից, պատրաստվել էր Նիկոլսի տանը հենց այն ժամանակ, երբ Ջեյմս և Էլեն Ուայթերը բնակվում էին Նիկոլսի հետ: Աստվածաշնչում ամենաերկար մարգարեական ժամանակահատվածը, որը ներկայացված է այդ երկու քարտեզների վրա էլ, ոչ թե երկու հազար երեք հարյուր տարին է, այլ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները»:

Պնդել, թե նախորդ հատվածը ներշնչյալ նույնականացում է երկու հազար երեք հարյուր տարիների՝ որպես ամենաերկար և վերջին մարգարեական ժամանակաշրջանի, նշանակում է Քույր Ուայթի գրությունները հակասեցնել իրենց իսկ: Եթե նա հավատում էր այն բանին, ինչ աստվածաբաններն են պնդում այս հատվածի վերաբերյալ, ապա ի՞նչ է նշանակում, երբ նա հավանություն է տալիս այն աղյուսակներին, որոնք հաստատում են «յոթ ժամանակները»:

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը ուղղորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվեր. որ թվերը այնպիսին էին, ինչպես Նա էր կամենում. որ Նրա ձեռքը տարածված էր նրա վրա և թաքցրել էր սխալը որոշ թվերի մեջ, որպեսզի ոչ ոք չկարողանար այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»: Early Writings, 74.

Նրանք, ովքեր ցանկանում են պահպանել իրենց ավանդություններն ու առասպելները, կարող են պնդել, թե 1843 թվականի աղյուսակի վրա Տերը Իր ձեռքը պահել էր «յոթ ժամանակների» սխալի վրա, մինչև որ ավելի ուշ մի ժամանակ հեռացրեց Իր ձեռքը: Այդ ենթադրության խնդիրն այն է, որ Քույր Ուայթը նշել է, թե երբ Տերը հեռացրեց Իր ձեռքը թվերից, Նրա ձեռքը հեռացվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից առաջ՝ առաջին

հիասթափությունից անմիջապես հետո: Այդ իրադարձության վերաբերյալ իր վկայության մեջ նա մատնանշում է այն սխալը, որ ուղղվեց, և հստակ է, որ այդ սխալը «յոթ ժամանակները» չէր:

«Այն հավատարիմ, հիասթափված անձինք, որոնք չէին կարողանում հասկանալ, թե ինչու իրենց Տերը չեկավ, խավարի մեջ չթողնվեցին: Նրանք կրկին առաջնորդվեցին դեպի իրենց Աստվածաշունչները՝ մարգարեական ժամանակաշրջանները քննելու համար: Տիրոջ ձեռքը հեռացվեց թվերից, և սխալը բացատրվեց: Նրանք տեսան, որ մարգարեական ժամանակաշրջանները հասնում էին մինչև 1844 թվականը, և որ նույն ապացույցը, որը նրանք ներկայացրել էին՝ ցույց տալու համար, թե մարգարեական ժամանակաշրջանները ավարտվել էին 1843 թվականին, ապացուցում էր, որ դրանք ավարտվելու էին 1844 թվականին»: Early Writings, 237.

Երբ Տիրոջ ձեռքը «հեռացվեց գծապատկերներից, և սխալը բացատրվեց», ապա նրանք ճանաչեցին, «որ նույն ապացույցը, որը ներկայացրել էին՝ ցույց տալու համար, թե մարգարեական ժամանակաշրջանները փակվում էին 1843 թվականին, ապացուցում էր, որ դրանք ավարտվելու էին 1844 թվականին»: Այն մարգարեական ժամանակաշրջանները, որոնք սկզբում համարվել էին, թե ավարտվում են 1843 թվականին, պատկերված են 1843 թվականի աղյուսակի վրա, որը այն աղյուսակն է, որ օգտագործում էր երեք հարյուր Միլլերիտ քարոզիչներից յուրաքանչյուրը: Այդ աղյուսակի վրա ներկայացված մարգարեական ժամանակաշրջանները, որոնք ավարտվում էին 1843 թվականին, էին՝ Դանիել ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի երկու հազար երեք հարյուր տարիները, Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիները և Դանիել տասներկուերորդ գլխի հազար երեք հարյուր երեսունհինգ տարիները: Առաջին հիասթափությունից հետո Տերը հեռացրեց Իր ձեռքը սխալից, և ապա Միլլերիտները ճանաչեցին, որ նույն ապացույցը, որը ցույց էր տալիս մարգարեական ժամանակաշրջանների ավարտը 1843 թվականին, իրականում ապացուցում էր, որ այդ ժամանակաշրջաններն ավարտվել են 1844 թվականին:

1850 թվականի աղյուսակը պատրաստվեց 1850 թվականին և վաճառքի հանվեց 1851 թվականի հունվարին: Էլեն Ուայթը արձանագրեց, որ այդ աղյուսակը նույնպես Ամբակումի մարգարեության կատարման մի մասն էր, ինչպես որ նա արձանագրել էր նաև 1843 թվականի աղյուսակի վերաբերյալ: Այդ աղյուսակը նաև ներկայացնում էր ամենաերկար մարգարեական ժամանակահատվածը՝ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները»:

«Ես տեսա, որ Աստված Եղբայր Նիկոլսի կողմից աղյուսակի հրատարակության մեջ էր: Ես տեսա, որ Աստվածաշնչում այս աղյուսակի վերաբերյալ մարգարեություն կար, և եթե այս աղյուսակը նախատեսված է Աստծո ժողովրդի համար, եթե այն բավարար է մեկի համար, ապա մյուսի համար ևս է, և եթե մեկին պետք էր նոր աղյուսակ՝ ավելի մեծ չափերով գծված, ապա բոլորին այն նույնքան էր պետք»: Manuscript Releases, հատոր 13, 359.

Պնդել, թե Քույր Ուայթի այն հիշատակումը, որ Միլլերականները «հոչակում էին, թե Աստվածաշնչում ցույց տրված ամենաերկար և վերջին մարգարեական

Ժամանակահատվածը մոտ էր իր լրումին», ճշգրիտ է, իրավացի է, որովհետև նրանք հենց այդպես էլ անում էին: Պնդել, թե այդ «ամենաերկար» «մարգարեական ժամանակահատվածը» երկու հազար երեք հարյուր տարիներն են, նշանակում է Քույր Ուայթի վկայությունը շրջել իր իսկ դեմ և պատմական արձանագրության դեմ: Այդ առասպելին հավատալը նշանակում է հավատալ ստի, իսկ վերջին օրերում նրանք, ովքեր ընտրում են հավատալ ստի, այդպես են վարվում, որովհետև ճշմարտությունը չեն սիրում:

Հիսուս հրաշագործ կերպով Իրեն չներարկեց աստվածային անզգայացման մի տեսակով, որպեսզի անցնի խաչի չարչարանքների միջով: Հիսուսը տառապեց աստվածային տառապանքով, անհամեմատ ավելի, քան Իր արարածներից որևէ մեկը կարող էր կրել: Սակայն մարդկությունը ստեղծվել է Նրա պատկերով, և ներշնչյալ վկայությունը ցույց է տալիս, որ մարդկությունը պետք է հաղթահարի, ինչպես Ինքը հաղթահարեց: Այն, ինչը հնարավորություն տվեց Քրիստոսին դիմանալու խաչի տառապանքներին, մի հատկություն էր, որին Նա տիրապետում էր, և որին մարդկությունն էլ է տիրապետում:

Նայելով Հիսուսին՝ մեր հավատի հեղինակի և կատարելագործողի վրա, որը, Իր առաջ դրված ուրախության համար, հանձն առավ խաչը՝ արհամարհելով ամոթը, և նստեց Աստծո աթոռի աջ կողմում: Եբրայեցիներ 12:1.

Հիսուս խաչի չարչարանքները համբերեց, որովհետև Իր առջև դրված նպատակ ուներ, և մենք ստեղծվել ենք Նրա պատկերով, ուստի նպատակներով մղվող էակներ ենք: Մա մեր կառուցվածքի մի մասն է: Եթե մեզ առաջնորդել են հավատալու, թե Ադվենտիզմի հիմքերը հասկանալը կարևոր չէ, ապա մենք ոչ մի խթան չենք ունենա հենց այդ բանը կատարելու համար: Միակ աստվածային խթանը, որ Սուրբ Հոգին կարող է արթնացնել՝ այդ Լատդիկեական վիճակը հաղթահարելու համար, ճշմարտության հանդեպ սերն է: Ճշմարտության հանդեպ սերը պիտի փորձվի՝ մեր քոր եկող ականջները հանգստացնելու համար նախատեսված հեշտ սովորույթների և ավանդությունների մատչելիությամբ: Եթե, մեր Լատդիկեական հարմարավետության մեջ, մենք ցանկություն չունենանք ինքներս մեզ համար հասկանալու ճշմարտությունը, ապա կկորչենք: Ահա թե որտեղ է այսօր կանգնած Ադվենտիզմը:

Դանիելը Աստծո ժողովրդի օրինակն է վերջին օրերում, որոնք մարգարեական խոսքի միջոցով ձգտում են հասկանալ յոթանասուն տարվա գերության և երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության փոխհարաբերությունը: Երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեությունը որպես ամենաերկար և վերջին մարգարեական ժամանակաշրջան ճանաչելը նշանակում է մերժել ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունները և, միաժամանակ, մերժել Մարգարեության Հոգու հեղինակությունը: Պնդել, թե երբ միլլերիտները ներկայացրին ամենաերկար և վերջին մարգարեական ժամանակաշրջանը, դա երկու հազար երեք հարյուր տարիներն էին, նշանակում է մերժել պատմական արձանագրությունը:

«Մենք ապագայի համար վախենալու ոչինչ չունենք, բացի այն բանից, որ մոռանանք, թե ինչպես է Տերը առաջնորդել մեզ, և Նրա ուսուցումը մեր անցյալ պատմության մեջ»: Life Sketches, 196.

Գաբրիելը եկավ, որպեսզի Դանիելին հասկացողություն տա թե՛ «mareh»-ի և թե՛ «chazon»-ի տեսիլքների վերաբերյալ, և նա Դանիելին հրահանգեց մտովի զատել այդ երկու տեսիլքները, թեև ակնհայտ էր, որ դրանք մարգարեական փոխհարաբերություն ունեին: Տեսիլքը ներառում էր Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունները յոթերորդ և ութերորդ գլուխներում, որոնք երկրորդ գլխում ներկայացված նույն թագավորությունների կրկնությունն ու ընդարձակումը էին: Տրված տեղեկությունը ներառում էր նաև երկնային երկխոսությունը, որը մեկ տեսիլքը ներկայացնում էր որպես Աստծո սրբարանի և ժողովրդի ոտնակոխ լինելը, իսկ մյուս տեսիլքը՝ որպես ժողովրդի և սրբարանի վերականգնման գործը:

Երբ Գաբրիելը ներկայացրեց մեկնությունը, որը վերջիվերջո դարձավ միլլերականների կողմից հռչակված պատգամի սիրտը, գոյություն ունեւ փոխհարաբերություն այդ երկու տեսիլքների միջև, որը պետք է նկատի առնվի նրանց կողմից, ովքեր կատարում են մեկնությունը մտովի տարանջատելու պատվերը: Տարբերություններից մեկը ներկայացված է այն երկու բառերով, որոնք երկուսն էլ թարգմանվում են որպես «որոշված»:

Յոթանասուն շաբաթ վճռված է քո ժողովրդի և քո սուրբ քաղաքի վրա՝ հանցանքը ավարտին հասցնելու, մեղքերին վերջ դնելու, անօրենության համար քաղություն անելու, հավիտենական արդարություն բերելու, տեսիլքն ու մարգարեությունը կնքելու և Ամենասուրբին օծելու համար: Ուրեմն իմացի՛ր և հասկացի՛ր, որ Երուսաղեմը վերականգնելու և շինելու հրամանի հրապարակումից մինչև Մեսիան՝ Իշխանը, պիտի լինի յոթ շաբաթ և վաթսուներկու շաբաթ. հրապարակը պիտի նորից շինվի, և պարիսպը՝ նույնիսկ նեղության ժամանակներում: Եվ վաթսուներկու շաբաթից հետո Մեսիան պիտի կտրվի, բայց ոչ իր համար. և գալիք իշխանի ժողովուրդը պիտի կործանի քաղաքն ու սրբարանը, և դրա վախճանը պիտի լինի հեղեղով, և մինչև պատերազմի վերջը ավերումներ են վճռված: Եվ նա մեկ շաբաթով ուխտը պիտի հաստատի շատերի հետ. և շաբաթվա կեսին պիտի դադարեցնի զոհն ու ընծան, և պղծությունների տարածման պատճառով այն պիտի ամայի դարձնի՝ մինչև վախճանը, և վճռվածը պիտի թափվի ամայացյալի վրա: Դանիել 9:24-27.

Յոթանասուն շաբաթները (չորս հարյուր իննսուն տարիները) որոշված են ժողովրդի և սուրբ քաղաքի վրա: «Որոշված» թարգմանված բառը նշանակում է «կտրված», և այդ բառը մատնանշում է մի ժամանակաշրջան կամ փորձության շրջան հրեաների և Երուսաղեմի համար: Այն նաև ներկայացնում էր այն ապստամբության շրջանը, որը հանգեցրեց Երուսաղեմի կործանմանը և յոթանասուն տարվա գերությանը: Այնուհետև չորս հարյուր իննսուն տարիները «որոշվեցին»՝ սկսվելով երրորդ հրամանագրից: Ապստամբության առաջին չորս հարյուր իննսուն տարիները պատճառ դարձան Նաբուգոդոնոսորի երեք արշավանքներին, Երուսաղեմի վերջնական կործանմանը և

բառացի Իսրայելի ցրմանն ու յոթանասուն տարվա գերությանը բառացի Բաբելոնում:

Առաջին հրամանագիրը նշանավորեց գերության ավարտը և Երուսաղեմի վերաշինության գործի սկիզբը: Երրորդ հրամանագիրը նշանավորեց երկու հազար երեք հարյուր տարիների սկիզբը: Առաջին հրեշտակի գալուստը նշանավորեց հոգևոր Իսրայելի գերության ավարտը հոգևոր Բաբելոնում՝ հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի տևած, և այն նշանավորեց քառասունվեց տարիների մի ժամանակաշրջանի սկիզբը, երբ Քրիստոսը Միլլերիտներին օգտագործեց՝ գերությունից դուրս գալու և հոգևոր տաճար կանգնեցնելու համար:

Այն բառը, որ քսանվեցերորդ և քսանյոթերորդ համարներում երկու անգամ թարգմանված է «վճռված», «charats» է, և այն նշանակում է «վիրավորել» և «վճիռ»:
Մարգարեաբար «վճռված» էր, որ պապականությունը առաջին բարկության ավարտին մահացու «վերք» պիտի ստանար: Դա նույն բառն է, որ Դանիելը գործածում է տասնմեկերորդ գլխի երեսունվեցերորդ համարում:

Եվ թագավորը կվարվի իր կամքի համաձայն, և կբարձրացնի իրեն, և կմեծարի իրեն ամեն աստծուց վեր, և զարմանալի բաներ կխոսի աստվածների Աստծու դեմ, և կհաջողի, մինչև որ բարկությունն ավարտվի. որովհետև այն, ինչ որ որոշված է, պիտի կատարվի: Դանիել 11:36:

Երեսունվեցերորդ համարում «թագավորը» պապականությունն է: Պապականությունը պիտի բարգավաճեր մինչև 1798 թվականը, երբ ստացավ իր մահաբեր վերքը: Այնժամ առաջին «բարկությունը» պիտի «կատարվեր», որովհետև այդ «բարկությունը» «որոշված» էր (հրամանագրված) «լինելու»: Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ առաջին բարկության վերջում, որը սկսվեց մ.թ.ա. 723 թվականին և ավարտվեց 1798-ին, պապականությունը ստացավ «մահաբեր վերք»: «Որոշված» բառը նշանակում է «վերք»:

Եվ տեսա նրա գլուխներից մեկը՝ ասես մահու չափ վիրավորված. և նրա մահաբեր վերքը բժշկվեց, և ամբողջ աշխարհը զարմանքով հետևեց գազանին: Հայտնություն 13:3.

Միլլերի հետևորդների մարգարեական կառուցվածքը հիմնված էր հեթանոսության՝ ապա պապականության երկու ամայացնող իշխանությունների վրա: Նրանք հասկանում էին, որ այդ երկու իշխանությունները պիտի կոխկոտեն սրբաբանն ու զորքը, ինչպես ներկայացված է Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարի «խազոն» տեսիլքում:

Ապա լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր. և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն սուրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտական զոհաբերության, ավերող հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»: Դանիել 8:13.

Պապական ամայացնող իշխանությունը պետք է տրորեր սրբաբանը և զորքը հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի:

Բայց տաճարից դուրս եղող գավիթը դո՛ւրս թող և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք սուրբ քաղաքը ոտնակոխ պիտի անեն քառասուններկու ամիս: Եվ Ես իշխանություն պիտի տամ Իմ երկու վկաներին, և նրանք մարգարեություն պիտի անեն հազար երկու հարյուր վաթսուն օր՝ քուրձ հագած: Հայտնություն 11:2, 3.

1798 թվականին առաջին բարկության ավարտին մարգարեությունը սահմանել էր «վիրավորել» պապականությանը: Դանիել իննի գրքում այդ որոշումը ներկայացված է վերջին երկու համարներում, և այդ համարներում երկու անգամ «սահմանված» թարգմանված բառը կապված է «chazon» տեսիլքի հետ, մինչդեռ քսանչորսերորդ համարում «սահմանված» թարգմանված բառը այլ եբրայական բառ է և կապված է «mareh» տեսիլքի հետ: Դանիելը, ներկայացնելով վերջին օրերի Աստծո ժողովրդին, ձգտում էր հասկանալ այդ երկու տեսիլքների փոխհարաբերությունը, որոնք Գաբրիելը նրան ասել էր մտովի զատել:

Մենք կշարունակենք այս թեման հաջորդ հոդվածում:

«Աստված մեզ նոր պատգամ չի տալիս: Մենք պետք է հռչակենք այն պատգամը, որը 1843 և 1844 թվականներին մեզ դուրս բերեց մյուս եկեղեցիներից»: Review and Herald, January 19, 1905.